

Σχέσεις βιαστικές, έργα βιαστικά - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

«Θέλω έργο ελαφρό και να μένει, παρά επίπονο από την αρχή και γρήγορα να κόβεται», έλεγε ο Αββάς Ματώης (Από το «Γεροντικό»)

Οι άνθρωποι βάζουμε έναν στόχο ή ξεκινάμε μία προσπάθεια με ενθουσιασμό. Το συζητάμε, το αποφασίζουμε, ιδίως αν είναι κάτι που ονειρευόμαστε, κάνουμε μεγάλες δηλώσεις και σπεύδουμε να το υλοποιήσουμε. Επειδή όμως δεν έχουμε υπολογίσει τις δυσκολίες του, όταν έρχεται η στιγμή που διαπιστώνουμε ότι ο κόπος που καλούμαστε να καταβάλουμε είναι δυσανάλογος με τα αποτελέσματα που φαίνεται να έρχονται, ενώ και τα εμπόδια δεν μοιάζουν τόσο απλά όσο τα είχαμε υπολογίσει, απογοητευόμαστε, με αποτέλεσμα το έργο γρήγορα να σταματά και να γίνονται όλα ματαιώση.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Ανάλογα συμβαίνει και με τις σχέσεις με τους άλλους ανθρώπους, ιδίως στον

έρωτα και στη φιλία. Ο ενθουσιασμός έρχεται στην αρχή, όταν αυτός ή αυτή που συναντάμε δείχνουν ενδιαφέρον για μας. Αν μάλιστα είμαστε μοναχικοί, κάποτε και απογοητευμένοι, τότε αγκιστρωνόμαστε στη σχέση, με αποτέλεσμα να μην έχουμε υπολογίσει την προσωπικότητα και τον χαρακτήρα που έχουμε επιλέξει να συναναστραφούμε. Η βιασύνη έτσι μάς οδηγεί στο λάθος και την απογοήτευση. Ιδίως όταν βλέπουμε τη ζωή εντελώς συναισθηματικά, χωρίς να χρησιμοποιούμε το λογικό μας, όταν αισθανόμαστε αδύναμοι εσωτερικά και νιώθουμε την ανάγκη από κάπου να πιαστούμε, τότε η απογοήτευση μοιάζει αναπόφευκτη. Και μπορεί να μη θέλουμε να παραδεχτούμε το λάθος μας, να προσπαθήσουμε να συντηρήσουμε μια σχέση χωρίς νόημα κάνοντας υποχωρήσεις, δικαιολογώντας τον άλλον, ελπίζοντας σε ένα διαφορετικό μέλλον, παλεύοντας να τον σαγηνεύσουμε με τον δικό μας τρόπο, αλλά έρχεται η στιγμή που θα διαπιστώσουμε το αδιέξοδο. Κι έτσι η βιασύνη στη σχέση θα οδηγήσει ξανά σε ματαίωση.

Αντίστοιχα συμβαίνει σε όσους έχουν γνωρίσει τον Θεό ύστερα από μια μεγάλη υπαρξιακή περιπέτεια. Ενθουσιάζονται μέσα από την μετάνοια και κάνουν μια προσπάθεια, η οποία συχνά φτάνει στα όρια της υπερβολής. Γίνονται εύκολα φανατικοί, στην προσπάθειά τους να αναπληρώσουν τον χαμένο χρόνο μακριά από τον Θεό και να φέρουν το μήνυμα που οι ίδιοι ζούνε και σε άλλους ανθρώπους. Δυσκολεύονται να κατανοήσουν ότι ο δρόμος του καθενός προς τον Θεό είναι προσωπικός. Ότι η ελευθερία του άλλου είναι σεβαστή και ότι δεν μπορούμε, όσο και να θέλουμε να μοιραστούμε τον ενθουσιασμό μας, να τον επιβάλλουμε. Κάποτε, όταν ο ενθουσιασμός που έχει φορτωθεί πολλά ατονήσει, τότε η πτώση γίνεται έντονη. «Ενύσταξεν η ψυχή μου από αηδίας». Το ερώτημα γιατί ο Θεός μάς ξεχνά αναφύεται έντονο. Η απώλεια όμως του μέτρου από την δική μας πλευρά, έγινε η αιτία της ματαίωσης.

Ο ασκητικός λόγος είναι εμπειρικός και σοφός. Καλύτερα ένα ελαφρύ έργο, μία σχέση με περίσκεψη, μία στροφή στον εαυτό μας και ένας αγώνας εντός της καρδιάς μας, με μέτρο, αγάπη και υπομονή έναντι των άλλων, παρά έργα, υποσχέσεις, λόγια που κάνουν θόρυβο, αλλά δεν έχουν να κάνουν με αυτό που μπορούμε ή με αυτό που θα μπορούσαμε να παλέψουμε. Ο άλλος είναι ένας απρόβλεπτος παράγοντας. Δεν πρέπει να τρέχουμε πιο γρήγορα από όσο μπορεί να μας ακολουθήσει, ενώ και τα μεγάλα έργα χρειάζονται δύναμη, προσευχή και επιμονή. Απόφαση υπέρβασης του εαυτού. Θυσία. Όχι, τελικά, απαίτηση επιτυχίας, αλλά προσπάθεια.

Οι μεγάλες φιλοδοξίες συχνά κρύβουν εγωισμό και έλλειψη αυτογνωσίας. Βήμα-βήμα χρειάζεται, λίγα στην αρχή και έχει ο Θεός.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.com - pemptousia.gr